

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÜLLER, STELIAN

S. / Stelian Müller. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2724-7

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

STELIAN MÜLLER

S.

Editura Paralela 45

Ieri, mama dumneavoastră, zărindu-mă, a zis „Numele dumneavoastră (ceva cu i, cred), ai un oaspete“ și eu, din pricina vântului sau a intermitenței lui, sau a pașilor greșiți pe care îi făceam, am înțeles „Un pretendent“ și în prima clipă am crezut că visez, așa că m-am pișcat repede și adânc, dar nu visasem, prin urmare, m-am speriat atât de tare, că am început să-mi caut prin geantă oglinda (am așa ceva pentru situații de genul acesta) să văd dacă, într-adevăr, aduc a pretendent sau altă orătanie din aceeași familie. Cum oglinda n-a putut să-mi arate nimic peste ce știam (de mult timp bănuiesc că nu e bună și trebuie să-mi iau alta), m-am așezat, semidoborât, pe un scaun (probabil asta era), cum se așază epava pe fundul mării în așteptarea unor momente mai bune. Apoi ați venit dumneavoastră, și eu am întrebat ceva (sau cineva din curte, că nu-mi amintesc precis), și dumneavoastră ați spus „Un musafir“ și eu m-am gândit oare ce întrebare are răspunsul pe care tocmai mi l-ați dat și, din pricina degringoladei interioare, am concluzionat că singura întrebare posibilă într-o atare situație nu poate fi decât cea din Biblie „Și Cine ziceți voi că Eu Sunt?“ și aici panica și sperietura mea au mai urcat câteva etaje, pentru că folosirea neîntemeiată a spuselor lui Iisus în te-miri-ce moment e o erezie

aproape cumplită, pentru că nu anunță decât sărăcie sufletească și alte lucruri axate tot pe sărăcie. Apoi dumneavoastră ați plecat și a venit altcineva cu care am intrat, din pricina frigului și a ploii, și înăuntru am zărit *Frații Karamazov*, sus, pe etajeră, și am zis „*Frații Karamazov*“, și celălalt a zis „Mda. *Anna Karenina*“, și eu m-am descumpănit și, ca să zic ceva, am arătat cu degetul spre masa brună (neagră din pricina umbrei) ca spre intrarea în labirint și am zis „Orice Ana e un fel de *Karenina*“ și el a zis „E un roman prost“, și eu m-am enervat și am vrut să-l bat, dar, din pricina situației, m-am răzgândit, și a doua zi, când mi-am amintit, mi-a părut rău că mă răzgândisem cu o zi înainte.

Și am ieșit să plătesc, și tu ai venit din a doua cameră și te-ai mișcat în prima și, din pricina conversației pe care-o făceam cu mama ta, nu puteam să te zăresc (bărbații nu au vedere periferică și trebuie să se uite fix și timp îndelungat la un lucru, să-l observe), și mișcărilor tale împingeau pe vârfuri aerul, și el ajungea la mine pe obrazul drept, și tâmpla dreaptă producând un fel de rană sau adâncind deja o rană existentă care-mi otrăvea sângele ritmic și fără grabă. Apoi m-am dus la serviciu și am stat la casă, dar camera cu tine, cu aerul și mișcărilor lui plus sângele otrăvit m-au urmat și mi s-au așezat în loc de cap, și eu am zis „Bine îmi șade“. Și a venit un client și a cumpărat de 103 lei și mi-a dat 105 lei ca plată, și eu i-am dat rest de la 150, așa că m-a întrebat dacă am fost la școală vreodată, și eu am zis „Nu“ și el a zis „Se vede“. Și a mai zis „Mi-ai dat 47 de lei în plus“ și eu am zis „V-am dat“ și el a zis „Probabil sunteți îndrăgostit“, și eu am ridicat brațele spre tavan „De cine naiba?“, și el a zis „Cum vă numiți?“ și eu am zis „Sorina“ și el a zis „Fiți atent, că drumul spre iad e pavat cu numele celorlalți“ și eu m-am bucurat că nu a zis „cu numele celorlalte“. Și el a zis „Sunt din Reghin“ și eu am zis „Sunt tot din Reghin“ și el a

zis „Imposibil, cei din Reghin nu fac erori“ și eu am zis „Fac când nu-i nimeni în jur“. Și toată ziua s-a derulat așa, eu încercând să ridic la luptă sistemul imunitar (cu care mă apăr de fete), și el refuzând sau neputând să lupte din pricina extenuării. Și la sfârșit am fost nevoit să aplic soluția pe care o aplică bărbații când nu au nicio soluție, adică să nu facă nimic și să aștepte.

Peste câteva zile, când am stat amândoi la masă și am vorbit (nu am vorbit), tu te-ai ridicat brusc să te duci să faci ceva și eu m-am uitat după tine și i-am zis propriului cap „Fii atent, are picioare așa lungi că nu poate umbla din pricina lor“ și m-am gândit că în clipele alea aduci izbitor cu un pui de căprioară ce se chinuie pe picioarele lui ca niște trestii. Pui eram și eu în clasa a patra când tovarășa învățătoare a venit la mine „Știi ține un secret?“ Eram copil pe vremea aceea așa că am spus „Știu“ și ea a ascultat îndelung cuvântul ăsta și l-a întors pe toate fețele să verifice parcă dacă are trăinicia dantelei sau sub ce-și țineau ascunse odinioară femeile secretele și a zis „Bine, hai să ți-l zic“ și eu m-am dus și ea mi l-a zis și la sfârșit a mai zis „Să-ți ții fleanca, poate într-o zi o să ajungi bărbat“ și eu am răsuflet aproape după un minut „O țin“ și „Într-o zi“.

P.S. Mă plictisesc și nu știu din care parte anume bate plictiseala asta să pot pune ceva între ea și mine. Până la urmă te-am pus pe tine așa cum un copil pune un castel de nisip între el și mare, castel în care pe jumătate se ascunde și pe care pe jumătate îl abandonează în clipele în care se ascunde.

2.

Și i-am zis mamei tale „Ar trebui să vopsiți bicicleta de la intrare“ și ea a zis „E vopsită deja, nu mai trebuie vopsită“ și eu am zis „Sunteți sigură că așa arată un lucru vopsit?“ și ea a zis „Sunt sigură“. Și eu am început să iau la rând toate lucrurile vopsite pe care le știu, să văd dacă printre ele e unul care să semene cu bicicleta. Și, cum nu am găsit niciunul, mi-am pironit privirea pe intrare și am lăsat-o acolo, acum, că totul se terminase, și nu mai era nimic de făcut. Apoi ai apărut tu fluturând ca o flamură înaltă, așa cum apare musonul pe plajă, preschimbând aerul în cristal și pulverizându-l apoi într-o ploaie sub care nu poți respira. Și cu o mână mă gândeam la tine, și cu cealaltă mă țineam de urma de glonț din stomac, urmă nelăsată de glonț după unele versiuni, ci de cafea, țigări și de nervii pe care mi-i fac pe mine însumi (după altele), probabil în ordine inversă. Apoi am stat și m-am gândit care ar putea fi cauzele oboselii mele și n-am găsit decât durerea din burtă, căldura sufocantă și nesperanțele de la mine din cap, ultimele provenind din tipul de educație primit și constituția fizică. Și, când am ajuns la „fizică“, constituția mea a mai cedat o dată, pentru că tu tocmai ridicai un furtun la înălțimea pieptului și ai zis „Ce greu e“ și eu m-am uitat la tine, dar în locul tău era acum profesoara de

matematică din liceu care ținea la înălțimea pieptului nu un furtun, ci vraful cu caietele de teză corectate și zicea „Ce greu e să trăiești printre tâmpiți“ și eu am înghețat și atunci ca și acum, pentru că știam că o asemenea introducere însemna că jumătate dintre noi luaseră 2 și 3 la teză, iar cealaltă jumătate nu se prezentase, pentru că se pierduse în codru. Și am vrut să te întreb dacă nu vrei să te ajut, dar asta ar fi însemnat încă o cerere nesolicitată și un cap în plus crescut nesperanțelor din țeasta mea și m-am abținut.

Și mama ta a continuat „Ar trebui să luați vin la carafă, pentru că e mai mult și mai ieftin decât vinul la pahar“ și eu am stat să mă gândesc ce lucru din lumea asta corespunde descrierii de mai sus și, cum n-am găsit niciunul și nevoind să par complet idiot interlocutoarei mele, am zis „Pentru că, dacă aș sta cu carafa pe masă, lumea ar avea impresia că sărbătoresc ceva“ și mama ta a zis, îngândurată, „Ce-ați putea sărbători de unul singur?“ și eu am zis „Moartea cuiva, de exemplu“ și ea a zis mirată „Moartea cui se sărbătorește?“ și „Vă referiți la un inamic?“ și eu am zis „Exact“ și ea a zis „Ciudat, pareți atât de inert, încât nu cred că aveți prea mulți inamici“ și eu am zis „Vă înșelați, am o mulțime, unul stă chiar acum în fața mea și mă privește în ochi“ și ea a zis speriată și, după ce a dus mâna la piept, „Vă referiți la mine?“ și eu am zis „Doamnă ferește, cum vă puteți gândi la așa ceva?“ și am continuat „Nu, e vorba despre un inamic invizibil“ și ea a zis „Cum poate inamicul cuiva să fie invizibil?“ și eu am vrut să spun „Poate că la el s-a terminat vopseaua“, dar n-am spus asta, să nu se simtă tonul răutăcios, ci am zis „E invizibil, pentru că asta e natura lui“ și ea a zis cu părere de rău „Dacă asta îi e natura, înseamnă că nu are de ales“ și eu am zis „Și are mulți prieteni care sunt și ei inamicii mei, indirect, dar sunt“ și ea a zis „Trebuie că e palpitant“ și eu am zis „E drept că sunt mai puțin periculoși, dar sunt mulți și la fel de...“ și ea a zis „La fel de cum?“

și eu am zis „La fel de invizibili“ și ea s-a uitat repede în jur, să se asigure că stă pe terasa ei, și nu pe terasa spitalului de boli mentale.

Și apoi ai venit tu și te-ai așezat și te-ai uitat la paharul meu de vin, cel puțin asta m-am gândit că ai făcut, pentru că rămăsese ceva delicat pe interiorul lui și eu m-am uitat înapoi la tine în ochi și am văzut că erau ochi de copil, și pe la colțuri, de femeie, și tu mi-ai zis ceva și eu am zis ceva înapoi și, când am terminat, m-am uitat la urechea ta ciobită, m-am gândit că de lumină și apoi când m-am gândit din nou, am realizat că toată silueta ta e, de fapt, șlefuită de lumină și din pricina asta arată așa și apoi am zis „Dimineața, să mă trezesc, beau o găleată de cafea“ și tu ai zis „Și eu beau tot o găleată de cafea, să mă trezesc“ și eu te-am întrebat „O umpli până sus?“ și tu nu ai zis nimic, ci numai ai arătat cu degetul sub masă și ai lovit cu vârful pantofului ceva ce suna a gol, și eu am înțeles că ții găleata chiar acum la picioare și, dacă e nevoie, îmi poți arăta până unde o umpli. Și eu am zis „Dacă bem așa multă, ar trebui să punem bani împreună să cumpărăm un puț de cafea să avem ce trage pe cumpănă în fiecare zi“ și tu ai deschis ochii la maximum „Am putea, cum să nu, de ce să nu putem?“ Și apoi ai venit în altă zi (ziua aceea în care domnul L., ajungând în fața terasei, a zis „Ce e aici?“ și eu am zis „O răscruce de drumuri după cum vedeți“, și el a zis „Ce răscruce e asta fără niciun indicator?“ și eu am zis „Nu sunt indicatoare, pentru că drumurile nu pornesc de aici, aici eșuează, uitați-vă la mine dacă nu credeți“) și ochii tăi erau acum de femeie, și pe la colțuri, de copil, și am vorbit iar, dar destul de puțin.

Și când m-am întors la lucru și m-am pus jos la casă, Smart-ul tău era parcat cu fața spre librărie, și eu m-am uitat la el un minut și, când m-a trezit un spasm, i-am zis „Câți ani ai copile?“ și el m-a privit înapoi cum privește regina mulțimea gălăgioasă și plină de microbi și mi-a zis „Ești într-o ureche, măi? Vorbești cu mașinile de

pe stradă acum?“ și eu am zis „Trebuie să vorbesc cu cineva, altminteri ajung la casa de nebuni“ și el a zis „Ești deja acolo, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința asta“ și eu am zis „Vezi că, dacă nu te liniștești, îți spun Matiz, și la sfârșit te fur“ și el a zis „Ai destule probleme deja, nu cred că vrei una în plus“. Și apoi n-am mai stat la casă, pentru că plecasem din librărie, că era aproape zece seara și, când m-am întors, mașina era în același loc, lucind în penumbra când ca o lamă de cuțit, când ca o libelulă ce zboară pe lac în sus. Și eu mergeam înainte să unesc cât mai strâns întunericul din țeasta mea cu cel de pe stradă într-o prelată numai bună ca mărime să învelești cerul nopții sau o stivă de cartofi.

P.S. Duminică, când am intrat pe stradă, mi-am zis „Să vezi că blestematul de Smart e parcat în față și lucește în soare ca o pană de corb“ și, când am ajuns, era într-adevăr parcat acolo, dar nu lucea ca o pană, ci era decolorat și prăfuit de parcă Sorina îl gonise toată noaptea printr-o mină de cărbuni. Și i-am zis propriul cap „Ar trebui să mă duc să scriu ceva pe el“ și el a zis „Ar trebui“ și eu am zis „Ce anume?“ și el a zis „Scrie nu mă dezamăgi sau mănâncă tot din farfurie, sau spală-te pe dinți, sau nu vorbi neîntrebat, lucruri d-astea ce le spun mamele băieților mici, să nu ajungă complet nevolnici când sunt mari“. Și m-am dus și am scris și, când m-am întors, i-am zis „Am terminat“, și el s-a uitat lung la mașină „Ce-ai terminat, că nu se vede?“ și eu am zis „Am scris să nu se vadă“.